

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 125.226 van 7 november 2003
in de zaak A. 138.567/IX-3834.**

In zake :

1. Anne Marie GOORMACHTIGH,
2. Dirck CABOOR,
wonende te BEERNEM,
Bloemendalestraat 108

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Volksgezondheid,
die woonplaats kiest bij
advocaten R. DEPLA en M. STUBBE,
kantoor houdende te BRUGGE-SINT-KRUIS,
Karel van Manderstraat 123.

DE RAAD VAN STATE, IXe K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat Anne Marie GOORMACHTIGH en Dirck CABOOR op 1 juli 2003 hebben ingediend om de schorsing te vorderen van de tenuitvoerlegging van de beslissing genomen op 8 mei 2003 door de minister van Volksgezondheid, in de mate dat die beslissing hun inzage en de mededeling in afschrift weigert van het vergunningsdossier van apotheek BAERT, gekend op het secretariaat van de vestigingscommissie onder het nummer 2126/DS/86;

Gezien het op dezelfde dag ingediende verzoekschrift, waarbij dezelfde verzoekende partijen de vernietiging vorderen van dezelfde beslissing;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd
G. JACOBS;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 23 september 2003 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 20 oktober 2003;

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. DE BRABANDERE;

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. DE MEULENAER, die verschijnt voor de verzoekende partijen, en van advocaat J. HOSTE, die loco advocaat R. DEPLA verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste-auditeur afdelingshoofd G. JACOBS;

Gelet op de artikelen 17 en 18 en titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Gelet op het bij artikel 90, § 3, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State vereiste advies van de auditeur-generaal;

1. Overwegende dat de gegevens van de zaak kunnen worden samengevat als volgt :

1.1.1. Op 10 januari 1986 dient de BVBA Lieven BAERT een aanvraag in voor het verkrijgen van een vergunning tot overbrenging van een apotheek gevestigd te Brugge, Wollestraat 23, naar Beernem, H. d'Ydewallestraat 100-102. In een brief van 24 juli 1986 wordt dit adres gewijzigd in H. d'Ydewallestraat, eerste afdeling, sectie G, nr. 121/2K2.

Deze aanvraag wordt door de staatssecretaris voor Volksgezondheid op 8 maart 1988 geweigerd.

Dat besluit wordt door de Raad van State vernietigd bij arrest nr. 45.561 van 30 december 1993.

1.1.2. Ingevolge die nietigverklaring verleent de minister, na een nieuw, gunstig advies van de vestigingscommissie, op 29 juli 1994 de gevraagde vergunning.

Ook dat besluit wordt door de Raad van State vernietigd bij arrest nr. 104.568 van 11 maart 2002.

1.1.3. Ingevolge deze vernietiging wordt de aanvraag tot overbrenging van de apotheek opnieuw beoordeeld door de vestigingscommissie, die op 2 september 2002 een gunstig advies uitbrengt.

Op 30 oktober 2002 besluit de minister van Volksgezondheid, het gunstig advies van de vestigingscommissie bijvallend, de gevraagde vergunning te verlenen.

De huidige eerste verzoekster, Anne Marie GOORMACHTIGH, vordert de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring van het voormelde vergunningsbesluit. De vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging wordt verworpen bij arrest nr. 120.626, van 16 juni 2003, omdat de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel niet vervuld is. Over de vordering tot nietigverklaring is heden nog geen uitspraak gedaan.

1.2.1. Met een ter post aangetekend verzonden schrijven, gedateerd 9 juli 2002, dus vooraleer de vergunning op 30 oktober 2002 opnieuw wordt verleend, stellen de huidige verzoekende partijen de minister van Volksgezondheid in gebreke voor de schade ontstaan uit het niet sluiten van de apotheek waarvan de vergunning vernietigd werd. Tevens vragen zij dat de minister hun op de hoogte houdt van de verdere evoluties in dit dossier.

Met een ter post aangetekend verzonden schrijven, gedateerd 6 september 2002, wordt de brief van 9 juli 2002 in herinnering gebracht.

1.2.2. Met een ter post aangetekend verzonden brief, gedateerd 24 september 2002, antwoordt de minister van Volksgezondheid onder meer dat stappen worden ondernomen om tot de effectieve sluiting van de apotheek over te gaan maar dat de verzoekende partijen geen gegevens verstrekken nopens de omvang van de schade die zij zouden ondergaan.

1.2.3. Met een ter post aangetekend verzonden brief, gedateerd 8 november 2002, schrijven de verzoekende partijen aan de minister van Volksgezondheid dat zij vernomen hebben dat de vestigingscommissie een nieuw advies had gegeven. Het is volgens hen onduidelijk welke procedure er wordt gevolgd en welke gegevens aan de basis zullen liggen van eventueel een nieuwe beslissing. Volgens de verzoekende partijen moet ofwel de vestigingscommissie

steunen op de gegevens van 1986, ofwel moet een nieuwe vergunningsaanvraag worden ingediend en moet de volledige procedure van het koninklijk besluit van 25 september 1974 doorlopen worden. Teneinde een duidelijk inzicht te krijgen in de gevolgde procedure vragen zij, onder verwijzing naar de wetgeving betreffende de openbaarheid van bestuur, dat de minister hun een kopie van het volledige dossier zou toesturen, gelet op hun hoedanigheid van belanghebbende partij.

1.2.4. Met een ter post aangetekend verzonden schrijven, gedateerd 24 december 2002, stuurt de minister van Volksgezondheid in antwoord hierop hun een afschrift toe van de intussen op 30 oktober 2002 verleende vergunning evenals van het daarbij horend advies. Daarin wordt gewezen op de mogelijkheid van beroep binnen zestig dagen bij de Raad van State. Om reden dat bepaalde gegevens ervan confidentieel zijn en de vergunning de openbare orde betreft, weigert de minister echter inzage in of afschrift van het hele vestigingsdossier te verlenen, gelet op de artikelen 6, § 1, 4° en 7° en 6, § 2, 1° en 2° van de wet van 11 april 1994 betreffende de openbaarheid van bestuur. Hij is voorts van mening dat de adviezen van de instanties, van de vestigingscommissie en desgevallend van de commissie van beroep, adviezen zijn van consultatieve commissies, dus niet van administratieve overheden.

1.2.5. Met een brief van 6 februari 2003 betwisten de verzoekende partijen de argumentatie van de minister van Volksgezondheid om hun inzage in en afschrift van het hele vestigingsdossier te weigeren. Tevens vragen zij hun verzoek van 8 november 2002 om inzage en afschrift van het in rand vermelde vergunningsdossier opnieuw in overweging te nemen.

Eveneens op 6 februari 2003 vragen de verzoekende partijen, overeenkomstig artikel 8, § 2, van de wet van 11 april 1994 betreffende de openbaarheid van bestuur, de commissie voor de toegang tot bestuursdocumenten om een advies te verlenen in de desbetreffende aangelegenheid.

1.2.6. Op 24 februari 2003 brengt de commissie voor de toegang tot bestuursdocumenten het volgend advies uit, dat met een brief van 11 maart 2003 aan de verzoekende partijen wordt medegedeeld :

"De Commissie stelt vast dat de motivering voor de aangevoerde uitzonderingsgronden door het Ministerie van Volksgezondheid niet afdoende is en onvoldoende in concreto heeft plaatsgevonden.

Het feit dat in het dossier documenten aanwezig zijn waarvan de openbaarmaking een inbreuk vormt op (het) uit de aard van de zaak vertrouwelijk karakter van de ondernemings- en fabricagegegevens die aan de overheid zijn meegedeeld is op zich niet voldoende opdat de openbaarmaking kan geweigerd worden. Dit moet in concreto aangetoond worden. Bovendien moet de administratie aantonen dat deze inbreuk zwaarder doorweegt dan het algemeen belang dat gediend is met de openbaarmaking.

Mogelijks kan artikel 6, § 2, 1°, van de wet van 11 april 1994 worden ingeroepen voor zover de openbaarmaking een inbreuk zou betekenen op de bescherming van de persoonlijke levenssfeer. De bescherming van de persoonlijke levenssfeer komt wel enkel aan natuurlijke personen toe en kan niet ingeroepen worden om de toegang te weigeren tot bestuursdocumenten die betrekking hebben op rechtspersonen. Dat de betrokken aanvrager van de vergunning 'waarschijnlijk nooit zal instemmen met inzage, uitleg of mededeling in afschrift' is geen afdoende motivering om de openbaarmaking te weigeren. Bovendien worden niet zomaar confidentiële gegevens door deze uitzonderingsgrond beschermd, maar enkel diegene die een inbreuk inhouden op de persoonlijke levenssfeer.

Artikel 6, § 2, 2°, van de wet van 11 april 1994 kan maar ingeroepen worden wanneer de openbaarmaking een inbreuk zou vormen aan een bij wet ingestelde geheimhoudingsverplichting. De administratie volksgezondheid verwijst echter nergens naar een dergelijke geheimhoudingsverplichting zodat het inroepen van deze uitzonderingsgrond elke wettelijke grondslag mist.

Artikel 6, § 3, 2°, van de wet van 11 april 1994 is enkel in te roepen voor documenten of informatie in documenten die een advies of een mening bevatten die uit vrije wil en vertrouwelijk aan de overheid zijn meegedeeld. Feitelijke gegevens worden niet beschermd door deze uitzonderingsgrond. Bovendien geldt deze uitzonderingsgrond enkel voor informatie die niet op grond van een wettelijk voorschrift aan de overheid is meegedeeld. Deze uitzonderingsgrond kan dan ook niet ingeroepen worden voor adviezen en meningen die verplicht aan de overheid moeten worden meegedeeld.

Evenmin kan artikel 6, § 1, 4°, van de wet van 11 april 1994 ingeroepen worden door erop te wijzen dat de vestigingswetgeving der apotheken van openbare orde is. Het al dan niet van openbare orde zijn van een wetgeving heeft in casu geen invloed op het gevolg van de openbaarmaking. Met deze uitzonderingsgrond heeft de wetgever willen voorkomen dat de openbaarmaking een gevaar zou opleveren voor de openbare orde, wat in casu niet aangetoond wordt. Bovendien is dit op zich niet voldoende, maar moet uit een belangenafweging blijken dat het publieke belang dat gediend is met de openbaarmaking toch geen voorrang heeft”.

1.2.7. Met een ter post aangetekend verzonden schrijven, gedateerd 28 april 2003, bezorgen de verzoekende partijen het advies van de commissie voor de toegang tot bestuursdocumenten aan de minister van Volksgezondheid en verzoeken zij opnieuw om toezending van een afschrift van het dossier NV BAERT, nr. 2126/DS/86.

1.2.8. Op 8 mei 2003 neemt de minister van Volksgezondheid de thans bestreden beslissing, neergelegd in zijn brief aan de verzoekende partijen en luidend als volgt :

"In antwoord op uw brief van 06/02/2003 (postdatum) heb ik de eer u hierbij het volgende antwoord te verstrekken. Vooreerst heb ik het advies van de Commissie voor de toegang tot bestuursdocumenten afgewacht. Ten tweede ben ik het niet eens met uw standpunten vermeld in uw brief van 06/02/2003. Zo geldt mijn schrijven van 24/12/2002, waarbij u een afschrift van de ministeriële beslissing en het bijhorende advies van de Vestigingscommissie (8 pagina's) werd toegestuurd, wel degelijk als het ingaan van de beroepstermijn. Uit vaste rechtspraak van de Raad van State gaat de beroepstermijn in bij de kennisgeving van de ministeriële beslissing. Uiteindelijk bent u het daarmee eens want mevrouw Goormachtigh Anne Marie (en zij alleen) heeft bij de Raad van State een verzoekschrift tot schorsing (en vernietiging) ingediend op 04/03/2003, dit is na de datum dat het advies van de Commissie voor de toegang tot bestuursdocumenten werd uitgebracht (24/02/2003) en vóór het versturen ervan (11/03/2003). Uit die procedure blijkt dat ook u ervan uitgaat dat alleen apotheker Goormachtigh Anne Marie belang heeft als vergunninghoudster van een apotheek.

Wat betreft het verzoek om inzage en afschrift van een persoonlijk vergunningsdossier heeft de wetgever nooit bedoeld dat zomaar om het even wie zomaar om het even wat mag inkijken. Mijns inziens is de vraag tot 'inzage en afschrift' betreffende een persoonlijk vergunningsdossier (apotheek Baert) dan ook enkel ontvankelijk voor wat betreft apotheker Goormachtigh Anne Marie en niet voor de heer Dirck Caboor.

Wat betreft de vraag tot mededeling in afschrift (brief 08/11/2002 : 'een kopie van het volledige dossier') : het transfertdossier van apotheek Baert (dossier-nummer 2126/DS/86) bevat een zodanig groot aantal documenten dat de mededeling in afschrift ervan, rekening houdend met de aard van bepaalde stukken (kaarten e.d.) en met de beperkte personeelsbezetting van het betrokken secretariaat, materieel nagenoeg onmogelijk is. Het zou bovendien de normale werking van dit secretariaat nagenoeg dagenlang onmogelijk maken. Deze vraag is kennelijk onredelijk.

Ondanks het feit dat inmiddels het administratief dossier, sinds het laatst tussengekomen Arrest van de Raad van State nr. 104.568 van 11/03/2002, werd neergelegd bij de Raad van State (na het verzoekschrift tot schorsing van het M.B. van 30/10/2002 inzake apotheek Baert; ingediend door Goormachtigh Anne Marie op 04/03/2003) en dus daar op de griffie consulteerbaar is, verleen ik hierbij toch toestemming tot inzage aan apotheker Goormachtigh Anne Marie (niet aan Caboor Dirck) via het secretariaat van de Vestigingscommissies (telefoon 02/210.48.87 of fax 02/210.48.80), voor wat betreft de transfertaanvraag van apotheek Baert (dossiernr. 2126/DS/86) na het vernietigingsarrest van de Raad van State (nr. 104.568 van 11/03/2002).

Vermits apotheker Goormachtigh niet als verzoeker betrokken geweest is bij de procedure voorafgaand aan dit arrest en het over een ontzaglijk aantal documenten zou gaan, kan een verzoek tot inzage van de voorafgaande delen van het transfertdossier van apotheek Baert, oorspronkelijk ingediend in 1986 (dossiernr. 2126/DS/86) als kennelijk onredelijk worden beschouwd. Als de regelgeving bedoeld is om aan een belanghebbende inzicht te geven hoe een beslissing is tot stand gekomen, dan is daar m.i. met deze aan tegemoetgekomen. Dit schrijven geldt als ingaan van de beroepstermijn. Beroep van belanghebbende is mogelijk door binnen de 60 dagen na deze bekendmaking een verzoekschrift te richten tot de Raad van State (adres : Wetenschapsstraat 33 te 1040 BRUSSEL) bij aangetekend schrijven. Op hetzelfde ogenblik van de overmaking van het verzoekschrift aan de Raad van State dient een kopie aan tegenpartij te worden overgemaakt ter informatie (artikel 3bis Regentsbesluit 23/08/48 tot rechtspleging Raad van State)".

2. Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

3.1. Overwegende dat de verzoekende partijen het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dat zij beweren te ondergaan als volgt omschrijven :

"Verzoekende partijen namen per 1 oktober 1980 de Beernemse apotheek van Apr. Tanghe over, die daar toen reeds meer dan dertig jaar was gevestigd. Sindsdien is eerste verzoekende partij apotheker-titularis-eigenaar en vergunninghouder van de apotheek met stamboeknummer 310301 gelegen te 8730 Beernem, Bloemendalestraat 108. Zij exploiteert deze officina persoonlijk, geassisteerd door een adjunct-apotheker in voltijds en vast dienstverband. Tweede verzoekende partij is mede-eigenaar van deze voor het publiek opengestelde apotheek. Hij heeft in deze hoedanigheid de zakelijke, administratieve en financiële leiding over de apotheek. Het ministerieel besluit van 30 oktober 2002 - dat de onderliggende oorzaak vormt van deze procedure - verhoogt het aantal voor het publiek opengestelde officinae in de fusiegemeente Beernem, deelgemeente Beernem van twee (de officina van verzoekende partijen en de officina van n.v. Apotheek Dessein) naar drie officinae. Verzoekende partijen worden aldus geconfronteerd met een extra voor het publiek opengestelde officina binnen hun invloedssfeer en binnen hun gemeente. Tegen het ministerieel besluit werd intussen bij de Raad van State een verzoekschrift tot schorsing en een verzoekschrift tot vernietiging ingediend en is aldaar gekend onder nummer G/A.133.623/IX-3722.

Van zodra zij kennis hebben gekregen van het vernietigingsarrest nummer 104.568 van de Raad van State (11 maart 2002), volgen verzoekende partijen het vergunningsdossier - bij het secretariaat van de Vestigingscommissie gekend onder nummer 2126/DS/86 - op de voet. Naar aanleiding van het ministerieel besluit van 30 oktober 2002 vroegen verzoekende partijen bij herhaling om inzage en afschrift van dit vergunningsdossier teneinde volledige kennis te krijgen van alle feitelijke en juridische elementen waarop het ministerieel besluit van 30 oktober 2002 steunt. Enkel op die manier kunnen verzoekende partijen de volledige draagwijdte van voormeld ministerieel besluit van 30 oktober 2002 beoordelen en dus hun belangen op een gedegen en correcte wijze behartigen en vrijwaren.

Eén van de bedoelingen van artikel 32 van de gecoördineerde grondwet en van de wet van 11 april 1994 betreffende de openbaarheid van bestuur bestaat er juist in om personen die van plan zijn om een rechtsvordering in te stellen, de mogelijkheid te bieden om kennis te nemen van het betrokken dossier alvorens zij het rechtscollege (in casu de Raad van State) adiëren, beslissen om de procedure verder te zetten of wettelijk voorgeschreven proceduredocumenten indienen, en om de vordering pas in te stellen of de wettelijk voorgeschreven proceduredocumenten pas in te dienen wanneer zij kennis van zaken hebben. Deze doelstelling kan niet worden bereikt indien de bestuurden alleen kennis kunnen nemen van het betrokken dossier door het in te zien op de griffie van het

rechtscollege van zodra de vordering is ingesteld, de voortzetting is gevraagd of de memories zijn ingediend.

De onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen leidt in hoofde van verzoekende partij tot een moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

De eventuele schorsing van de tenuitvoerlegging van een beslissing die weigert om inzage van bestuursdocumenten te verlenen, houdt weliswaar niet uit zichzelf in dat verzoekende partijen toegang tot de gevraagde documenten verkrijgen. Maar nu de beslissing waarbij de schorsing van de tenuitvoerlegging wordt bevolen met gezag van gewijsde eigen aan een rechterlijke uitspraak vaststelt dat één of meerdere tegen de bestreden beslissing aangevoerde middelen ernstig zijn, wordt de overheid er, veel meer dan op grond van het vernietigingsberoep alleen, toe aangezet de zaak opnieuw te onderzoeken en, in voorkomend geval, in het licht van het gestelde in het schorsingsarrest de bestreden beslissing in te trekken en opnieuw over de aanvraag tot inzage te beschikken. De overheid zal zich daarbij nog moeilijk kunnen steunen op motieven die in het schorsingsarrest reeds als een ernstig middel werden gekwalificeerd. De schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing kan dus wel degelijk een nuttig effect hebben.

Verzoekende partijen worden door de weigering tot inzage en mededeling in afschrift van het betrokken vergunningsdossier - voorwerp van de vraag tot openbaarmaking - belet om met kennis van zaken hun rechten, hun belangen en hun juridische situatie te evalueren en op grond daarvan een standpunt te bepalen met betrekking tot het rechtmatig karakter van de vergunning die op 30 oktober 2002 werd verleend waardoor het aantal apotheken in Beernem verhoogde van twee naar drie. Verzoekende partijen worden met name belet om te oordelen of het indienen van een beroep tot schorsing en tot nietigverklaring tegen de betwiste vergunning zinvol is. Eerste verzoekende partij heeft daartoe in haar verzoekschriften van 3 maart 2003 een voorbehoud geformuleerd.

Dit nadeel is intussen niet achterhaald nu de debatten in de schorsingsprocedure die bij de Raad van State gekend is onder nummer G/A. 133.623/IX-3722 gesloten zijn, omdat verzoekende partijen door de weigering tot inzage en mededeling in afschrift van het betrokken vergunningsdossier eveneens belet worden om met kennis van zaken hun rechten, hun belangen en hun juridische situatie te evalueren en op grond daarvan een standpunt te bepalen met betrekking tot het rechtmatig karakter van de vergunning die op 30 oktober 2002 werd verleend. Zij worden met name belet om te oordelen of het verderzetten van de vernietigingsprocedure en het indienen van een memorie van wederantwoord en van een laatste memorie zinvol is, laat staan dat dit met kennis van zaken kan gebeuren.

Dit is in essentie een nadeel dat de miskennis van de finaliteit van het grondwettelijk beschermde recht op toegang tot bestuursdocumenten betreft. Zulk een nadeel moet als ernstig worden aangezien.

Het nadeel is bovendien moeilijk te herstellen door enkel en alleen een vernietigingsarrest. Immers, juist omdat de inzage en de mededeling in afschrift van de betrokken bestuursdocumenten moet toelaten om de zinvolheid te onderzoeken van het indienen van een beroep tot schorsing en nietigverklaring, van het voortzetten van de procedure en van het met kennis van zaken indienen van een memorie van wederantwoord en een laatste memorie, moet het recht op inzage kunnen worden uitgeoefend vooraleer de termijn is verstreken om een beroep, een verzoek tot voorzetting of wettelijk voorgeschreven memories in te dienen.

Bijgevolg is minstens een risico aanwezig dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing aan verzoekende partijen een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande blijkt dan ook dat verzoekende partijen een moeilijk te herstellen ernstig nadeel lijden bij de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing”.

3.2.1. Overwegende dat volgens het betoog van de verzoekende partijen het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dat zij vrezen te ondergaan bestaat in de weerslag van de bestreden weigering op hun vorderingen tot schorsing van de tenuitvoerlegging en tot nietigverklaring van het vergunningsbesluit van de minister van Volksgezondheid van 30 oktober 2002, waarbij aan de NV Apotheek BAERT opnieuw de vergunning wordt verleend voor het overbrengen van een apotheek van Brugge naar Beernem, hiervoor vermeld;

3.2.2. Overwegende dat de verzoekende partijen terecht aanvoeren dat een van de nuttige effecten van artikel 32 van de Grondwet en van de wet van 11 april 1994 betreffende de openbaarheid van bestuur is dat personen die overwegen een rechtsvordering in te stellen, kennis kunnen nemen van hun dossier vooraleer de rechter te adiëren en dat zij aldus de vordering slechts instellen met kennis van zaken, welk effect niet zou kunnen worden bereikt indien de burgers enkel kennis zouden krijgen van het dossier door het in te zien ter griffie eens de procedure is ingeleid;

3.2.3. Overwegende dat vooreerst moet worden vastgesteld dat de tweede verzoeker geen vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging of tot nietigverklaring van het eerder genoemde ministerieel besluit van 30 oktober 2002 heeft ingesteld of nog kan instellen, ofschoon hem, zoals ook aan de eerste verzoekende partij, op 24 december 2002 werd medegedeeld dat dit besluit genomen was en dat hij ertegen een beroep bij de Raad van State kon instellen binnen zestig dagen; dat het aangevoerde moeilijk te herstellen ernstig nadeel wat hem betreft hoe dan ook niet is aangetoond;

3.2.4. Overwegende dat wat de eerste verzoekster betreft, moet worden nagegaan of de gevraagde schorsing nog wel het beoogde effect kan hebben; dat, zoals vermeld, de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van het ministerieel besluit van 30 oktober 2002 reeds ingesteld werd en verworpen is; dat de eerste verzoekende partij een verzoek tot voortzetting van de procedure tot vernietiging heeft gedaan; dat de vraag dan ook rijst of in die omstandigheden de eerste verzoekende partij meer voordeel zal kunnen halen uit een inzage van het volledige vergunningsdossier op grond van de openbaarheid van bestuur dan door de inzage die zij verkrijgt van het administratief dossier in het kader van de procedure

voor de Raad van State of, juister gezegd, zij een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dreigt te ondergaan doordat zij niet over, per hypothese, meer volledige of snelle informatie zal kunnen beschikken via het recht op inzage op grond van de openbaarheid van bestuur;

3.2.5. Overwegende dat in theorie niet uitgesloten kan worden dat de gegevens welke de verwerende partij, als naar haar oordeel relevant, overlegt in het kader van het proces dat de eerste verzoekster voor de Raad van State heeft aangespannen, niet precies die zijn welke die verzoekster op grond van een inzage van het dossier bij het bestuur zelf relevant zou vinden; dat, theoretisch, zij er dus andere en nieuwe middelen aan zou kunnen ontleen welke zij dan nog kan aanvoeren in latere procedurestukken; dat echter voor ogen moet worden gehouden dat, wanneer een rechtscollege is geëdieerd, het aan de rechter toekomt te oordelen of de voor hem gevoerde procedure regelmatig is zodat hij, in voorkomend geval, de nodige onderzoeksmaatregelen zal bevelen om tegemoet te komen aan de onregelmatigheden die hij vaststelt; dat bij de Raad van State de aangewezen raadsheer en het aangewezen lid van het auditoraat op grond van artikel 16 van het besluit van de Regent van 23 augustus 1948 tot regeling van de rechtspleging voor de afdeling administratie van de Raad van State bevoegd zijn om rechtstreeks briefwisseling te voeren met alle overheden en hun alle dienstige inlichtingen te vragen; dat deze magistraten ertoe gerechtigd zijn zich alle bescheiden te laten overleggen door de administratieve overheden en zij van de partijen, hun advocaten en de commissaris der regering alle aanvullende ophelderingen kunnen vorderen; dat derhalve de rechten van verdediging van de eerste verzoekende partij gewaarborgd zijn, op zijn minst in die mate dat het aangevoerde nadeel geen moeilijk te herstellen karakter heeft;

4. Overwegende dat uit hetgeen voorafgaat volgt dat aan de voorwaarde van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel niet is voldaan; dat die vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing af te wijzen zonder dat de opgeworpen ontvankelijkheidsexcepties onderzocht hoeven te worden,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Artikel 2.

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten van de vordering tot schorsing wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op zeven november 2000 en drie, door de IXe kamer, die was samengesteld uit :

de HH.	J. DE BRABANDERE,	kamervoorzitter,
	L. HELLIN,	staatsraad,
	A. VANDENDRIESSCHE,	staatsraad,
Mevr.	S. VAN AELST,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. VAN AELST.

J. DE BRABANDERE.